

Dvorská kultura

Šlechta, zvláště pak ta dvorská, se snaží držet jistou úroveň. Vzhledem k tomu, že se korunovace krále odehrává na královském dvoře, očekává se dodržování takovéto úrovně od všech přítomných. Ti, kdo nedokáží vhodně chovat, jsou terčem opovržení, pomluv za zády a pohrdání. Špatná pověst dokáže uškodit, pokud potřebujete provdat dceru, uzavřít obchod nebo si půjčit... a něco někdy potřebuje téměř každý, je dobré se tedy chovat tak, jak žádá dobrý mrav. Šlechtici by si také měli zajistit, aby členové jejich družin byli schopni tato pravidla dodržovat - vzít si sebou nějakého hrubého drnohryza, který neví jak se chovat, a udělá vám jen ostudu by byla hloupost.

O samotné dvorské kultuře již vypráví mnoho básní a písní trubadúrů či učitelů mravů. Šlechtic by měl být samozřejmě čestný a šlechtný, dvorný k ženám a štědrý k potřebným. Je nutné dbát na onu pověstnou "kurtoazie", pořádat a účastnit se lovů, bálů a hostin, odměňovat statečnost a hrdinské činy - kupříkladu obdarovat čerstvě pasované rytíře. Je potřeba dodržovat úctu k těm, kteří mají vyšší postavení než vy.

Život ale nejsou jen písně trubadúrů - důležité je hlavně zachování rodu, získání úřadů, výhod a zdrojů. Na praktické politice toho moc romantického není. U dvora jde právě o to získat co nejvíc, ať už pro sebe, nebo pro členy svého rodu, kteří vám mají být věrní. Některé věci jsou výhodné přímo - například finanční dary, královské úřady (ať už kvůli rentě, nebo úplatkům), větší přídělky vody či zásob v době krize, jiné zase nepřímo - příznivý rozsudek, práva k obchodu, zákony odpovídající vašim představám. Na všechno nestačí ovšem člověk sám - je potřeba mít přátele a získávat spojence, kteří vám pomohou dosáhnout toho, co potřebujete, když vy pomůžete jim. U dvora tak funguje systém služeb a protislužeb, kdy pokud vy někomu pomůžete či pro něj něco vykonáte, on je pak vázán svou šlechtickou ctí a svým slovem pomoci zase vám. Kdo by tohoto nedbal, své slovo porušil a službu neoplatil, bude čelit opovržení a ostrakizaci okolí. Samozřejmě, někomu ty okamžité zisky mohou za dlouhodobé následky stát.

Dalším způsobem, jak si někoho naklonit, může být sňatek. Zvláště u vyšší šlechty jsou sňatky často dojednané, dynastické. Děti jsou sezdávány podle potřeb rodičů - pro získání lepší pozice či potvrzení důležitých svazků. Existuje ovšem starý zvyk, že rytíři a rytířky nemohou vstoupit v manželství jinak, než ze své vlastní vůle, což již několikrát udělalo čáru přes rozpočet. Většina mladých je však rozumná, o nového člena rodu bývá dobře postaráno a ostatně dobře se provdat je cesta k zlepšení vlastní pozice. Když už jsme u toho, i takový král potřebuje manželku, že...

Šlechta v Mountquitaine se dělí na vyšší - nobiles (král, knížata a hrabata) a nižší - gents (baroni, baroneti a rytíři).

Vyšší šlechta (nobiles)

Král - vládnoucí rod je oficiálně jedním z knížecích rodů (přístup - první mezi rovnými), ale zatím se královská moc držela v jedné linii. Král používá titul "Vaše veličenstvo", přímí potomci "princ/princezna" pak oslovení "vaše výsosti", nicméně zbytek rodu pořád "vaše vznešenosti". Král zatím byl vždy též knížetem rodu Mountfalcon, tím pádem je to "jeho veličenstvo, král Mountquitaine, kníže z Mountfalcon". Princ Roland je neformální oslovení, protože Roland je nelegitimní syn...

Knížata - V Mountquitane je sedm šlechtických rodů, jsou to bezvýhradně potomci šlechticů, kteří vedli uprchlíky v rámci první občanské války v Trencavalu. Vyšší šlechta má tituly knížat, byť rozloha jejich území rozhodně knížectvím v ostatních zemích neodpovídá (podle měřítek jiných království má celý Mountquitane dohromady rozlohu knížectví). Ostatně ani délka a urozenost rodokmenů. Do knížecího stavu byly rody povýšeny prvním králem Raimundem a je to jeden z důvodů, proč šlechta podporuje nezávislost země - jinde by o své tituly asi rychle přišla. Knížecí rody jsou svázány s územím. Pro nový rod by bylo potřeba získat nové území, pak může nový rod vzniknout jmenováním krále a je k tomu nutný souhlas nadpoloviční většiny ostatních knížecích rodů. Důvody pro nový titul knížete jsou extrémně výjimečné (na úrovni zásluh o vznik státu) a od vzniku království se žádný nový neobjevil.

Knížecí rody království: Mountfalcon, Arrel, Rouxelot, De Brienne, Fontenay, Keranrais, Gillard

Kníže je osloven "vaše jasnosti", zbytek členů rodu je osloven coby "vaše vznešenosti".

Hraběcí titul - v současnosti není příliš využíván. Knížectví v Mountquitaine nemají dost prostoru/půdy pro to, aby se dělila na další větší území jako hrabství. Tím se ovšem vyvinul v titul bez léna, který je poskytován za velké zásluhy, nebo za velký úplatek do královské kasy (ve velkých penězích). Udělit titul hraběte může panovník po doporučení (souhlasu) dvou dalších knížecích rodů.

Oslovení "vaše milosti", zbytek rodiny "vysoký pán/paní"

Nižší šlechta (gents)

Baron - venkovská šlechta. Většina země je fakticky spravována právě barony, kteří coby leníci knížat vlastní menší území, většinou několik vesnic a vládnu mu ze svého sídla. Titul barona je dědičný a většinou je spojen právě s územím, nicméně jedinec může být povýšen na barona i bez území. Většinou se tak děje za zásluhy a prokázané služby, například králem za velení královské gardě. Udělit titul barona může buď panovník podle svého výběru, nebo i kníže - ale pak musí být odveden poplatek do královské pokladny.

Oslovení "svobodný pane/paní", zbytek rodiny "pane/paní"

Baronet - nejnižší možný šlechtický titul. Je dědičný, ale není přímo spojen s žádným uděleným územím. Většinou je udělován za zásluhy, nebo někdy za úplatek/poplatek. Získání titulu baroneta je častá cesta zbohatlých sedláků či obchodníků, jak se dostat k urozenosti a vyvázat se poddanských povinností. Baroneti už mohou sami vlastnit půdu a pokud mají dost peněz, můžou si zkusit pořídit několik vesnic a vládnout jim stejně jako baroni. Titul baroneta může udělit opět buď panovník podle svého výběru, nebo i kníže - v takovém případě je stejně tak nutné odvést poplatek do královské pokladny, ale menší než u barona..

Oslovení "pane/paní", zbytek rodiny bez oslovení

Rytíři - fakticky nejsou členy rodové šlechty, neboť rytířem se člověk může stát pouze za zásluhy a jeho status je doživotní. Nicméně rytíři mají vždy společenský status a práva alespoň nižšího šlechtice, pokud nemají sami původně vyšší postavení. Rytířem se může stát jak šlechtic, tak i prostý člověk. O své místo v dědické posloupnosti navíc rytíři

nepřicházejí, je možné být zároveň rytíř i titulár rodu, stejně tak děti rytířů nepřichází o místo v rodové linii. Rytířství je velmi specifická záležitost a rytíři mají své zvyky, práva a povinnosti, které se od běžné šlechty liší.

Pokud je na rytíře povýšen prostý člověk, bývá zvykem, že jeho rodina/potomci jsou povýšeni na baronety. Nicméně, je to zvyk nikoli nutnost a dotyčný rytíř by se měl snažit si to zajistit vlastními silami.

Oslovení sire/lady.

Práva a výhody šlechty:

Právo na oslovení titulem - Každý šlechtic má právo na oslovení odpovídajícím titulem, jinak provinilci hrozí trest. Toto právo si šlechta snáze vymáhá na svých panstvích, ve městech se na to již tolik nedbá, nicméně je to zákon a je možné trvat na potrestání provinilce.

Právo vyzvat na duel, aniž by smrt/zranění v boji byly trestány zákonem

Šlechta má právo vlastnit půdu - prostí poddaní si ji od nich za nějaký poplatek/podíl na úrodě/ práci na panském etc. pouze pronajímají/mají v pachtu.

Šlechtic má právo na půdě, která mu patří, udělovat výsady - právo vařit pivo, právo na provozování některých řemesel, právo postavit a provozovat mlýn, právo trhu a další.

Spravedlnost - Šlechtic může soudit své poddané. Nižší šlechtic (titulár) má právo odvolat se ke královskému soudu. Vyšší šlechtic (titulár) má právo odvolat se ke králi.

Dědičnost

Titul vždy drží jen jeden člen rodu, který je znám coby titulár či senior rodu. Dotyčný šlechtic zároveň vládne rodovým panstvím či majetkem a je také jediný, kdo má práva odvozená z titulu (být účasten královské korunovace etc.). Jakékoliv majetky či postavení (včetně titulu) dědí nejdříve obvykle manžel/manželka dotyčného, poté nejstarší legitimní potomek (ať muž, či žena) v přímé linii. Pokud titulár zemřel bez manželky/manžela a bez potomků, dědí jeho přímí sourozenci s tím, že starší má přednost. Pokud by dotyčný neměl ani žádné živé sourozence, rozhoduje o dědictví výše postavený šlechtic, kterému dotyčný podléhal.

Vzhledem k tomu, že veškerý majetek a práva dědí jediný člověk, tak další potomci a členové rodu jsou obvykle posláni na církevní či vojenskou dráhu, snaží se získat úřady etc. Vzhledem k nedostatku půdy se téměř nestává, že by část vedlejší část rodu dostala část území jako vlastní léno (max. např. vlastní tvrz či statek, na které mohou žít, z vůle pána rodu). Zkracování řady následníků pomocí dýk, jedů není nijak neznámé a patří spíše ke koloritu šlechtického života. Prokázané (obvykle neúspěšné) pokusy jsou přísně trestány, ale pokud z dvou bratří ten starší zemře při "nehodě na lovu" a jeho místo přebere ten mladší, většinou se do trestání již nikdo nehrne.

Získání titulu - povyšovat může panovník dle libosti (na knížete ovšem může povýšit pouze přímo král) nebo kníže. Povyšovat samozřejmě může pouze šlechtic z Mountquaine.

Povýšení mezi šlechtu a udělení titulu je bráno jako velmi čestná a slavnostní záležitost, u které by mělo být zachováno jisté dekorum. Jméno a titul nového šlechtice je také potřeba veřejně vyhlásit, např. vybubnováním.

Ztráta titulu - Šlechtic může být odsouzen ke ztrátě titulu za některé těžké zločiny jako je vlastizrada, špionáž, vzpoura a ohrožení království. Odebrat šlechtici titul může pouze král. Odebrání titulu může mít dvě formy - buď může právo na titul ztratit jednotlivec (většinou

právě titulár rodu), a pak titul přechází na dalšího člena rodu dle nástupnictví. Nebo může být ve výjimečných případech trest uvalen na celý rod, kdy titul a postavení ztrácí celý rod a titul pak přechází zpět do rukou krále. Toto je automaticky spojeno se ztrátou majetku (území, hradů, práv k obchodu etc.).

Levobočci

Levobočci jsou bráni jako osobní selhání toho, kdo je zplodil. Je slušnost se o ně postarat, nicméně nemají dědické právo titulu/území. Nepožívají žádných šlechtických výsad a teoreticky vzato jsou na úrovni běžných poddaných, nicméně většinou na ně pohlížejí šlechtici lépe (dělají z nich např. členy svých družin). Je rozdíl ve vnímání levobočků, které mají šlechtici s prostými lidmi, a levobočků jejichž oba rodiče jsou šlechtické krve. V prvním případě jsou vychováváni svými neurozenými rodiči (v 99% případě matkami) a jsou vnímáni opravdu jako běžní poddaní, nicméně, pořád platí povinnost se o dítě postarat a bylo by společností bráno hodně špatně, pokud by šlechtic nechal zemřít takovéhle dítě a jeho matku někde ve škarpě. Nemanželské děti s oběma rodiči šlechtici jsou přijímány mnohem lépe, již bližší šlechtě, jsou většinou vychovávány na dvorech dotyčných šlechticů a v dospělosti jsou často pověřovány úřady v rámci panství či se stávají členy šlechtických družin.

Pokud se snaží rodiče levobočka utajit, obvykle to řeší jeho předáním v mladém věku církvi. Děti neprovdaných žen jsou automaticky brány jako levobočci.

Neexistují morganatická manželství. Šplhání po společenském žebříčku je v pořádku, ale svatba s někým výrazně pod úroveň dotyčného je důvod ke společenskému vyloučení a pomlouvačným řečem. Něco takového může být dobrý důvod např. pro vyloučení z dědictví etc. Svatba člena vyšší šlechty s neurozeným člověkem je téměř neznámá.